

198/ר

824/92

ת.פ.

כ

בג"ד מושפט השלום במזרח

26

פ.א.ל.פ.

פרוטוקול

בפני כב' השופט: ראובן ין

תאריך הישיבה: 29/09/94

מדינת ישראל נגד ג'ורג' משהו יוסף

הכרעת דין

(1) הנאשם הואשם כדלקמן:

- (א) בתאריך 23/2/90 בעיתון "צוות אלחנ" (אלחריה), בתאריך 28/12/90 בעיתון "אלנזאווה", בתאריך 1/2/91 בעיתון "אלצראט" ובתאריך 18/2/90 בעיתון "צוות אלחנ ואלחריה", הנאשם פרסם מאמרים וכתב דברים שבהם ביקר את האכיזטיות ופעילות ודברי נאצה בנגד הכינוש הישראלי.
- (ב) במאמרים הנ"ל הנאשם פרסם דברי שבח, אהדה ועידוד למעשי אכזמות העלולים לגרום למותו של אדם או להחבלתו.
- (ג) הנאשם הואשם בעבירה של חסימה בארון סטיוויסטר, עבירה על סעיף 4 (א) לסקודת מניעת טרור, תשי"ח - 1948.

(2) ס' 4 (א) הנ"ל, קובע כדלקמן:

"המפרסם, נכתב או בע"פ, דברי שבח, אהדה או עידוד למעשי אכזמות העלולים לגרום למותו של אדם או להחבלתו, או לאיזמים במעשים כאלה... הנאשם בעבירה ונצאמו חריב בדין יהיה צפוי לעונש מאסר עד 3 שנים או להגנס עד 1,000 לירות או לשני העונשים גם יחד."

(3) על העובדה העיקרית של פרסום המאמר, למרות שבנותיו של הסניגור המלומד, - אלהן עודו אחיזתם לגבי שאגת הפיזיסום, אין חולקין למעשה.

הנאשם הודה כי פירסם את המאמרים הנ"ל וכי המאמרים האלה הינם המאמרים נשוא המוצגים ת/1 א' - ת/1 ה'.

עוד אין חולקין על כך, למרות הקושי המיוחד של השפה בה נכתבו המאמרים הנ"ל, ועוד אתיחס לעניין זה להלן, כי התרגום המקובל על כולו הוא התרגום שנערך על ידי מר יוסף צמח, כפי שהוא נמצא במוצגים ת/1 ו', ת/1 ז' ו ת/1 ח'.

(4) ב"כ הנאשם טען בסיכומיו מעין "טענה מקדמית" והיא שהנאשם לא פירסם את הדברים שכתב.

ב"כ הנאשם הסתמך בכך על הוראת ס' 2 לחוק העונשין באשר למונח "פירסום", כאשר בס' משנה (2) למונח "פרסם" נאמר: "בפרסום שאינו דברים שבעל פה - להפיצו בקרב אנשים או להציגו באופן שאנשים במקום ציבורי יכולים לראותו, או למוכרו או להציעו למכירה בכל מקום שהוא, או להפיצו בשידורי טלוויזיה הניתנים לציבור".

עוד טוען ב"כ הנאשם כי בהתאם לצו ההגנה (שעת חירום) (הגשת ספרים לביקורת סוקדמת ואיסור פירסום) תשל"ב - 1971, כי נקבע שם כי פרסם הוא "מחבר, בעל, עורך, מדפיס או מוציא לאור".

ב"כ הנאשם ביקש שלא להכניס את הנאשם במסגרת אחד מהמנויים באותו צו, אבל אומד כבר בשלב זה כי לאור העובדה שאין חולקין על כך כי הנאשם הוא מחברו של המאמר, טענתו המקדמית של ב"כ הנאשם נופלת מראש הואיל והוא בא באופן מפורש במסגרת המנויים כמפרסמים.

(5) כפי שכבר ציינת לעיל כתב הנאשם את המאמר בלשון שתוחכמת וקשה וברור לו שלא כל אדם מן השורה יכול היה להבינה.

יחד עם זאת, לאחר התרגום שנעשה בצורה הטובה ביותר על ידי המתרגם שסונה לשם כך על ידי בית המשפט, מר יוסף צמח, אין ספק כי כאשר קוראים את הדברים כפי שהם, ניתן להבין היטב את כוונת הנאשם שהוא המחבר של מאמרים האלה.

(6) אצירן נקודה נוספת, והיא שבאה לידי ביטוי בעדותו של העד שיד
 עבד נימר דארוויש, שהביא כראיה מאמר קודם של אותו עד, משנת
 1987, מוצג נ/1, שם התייחס העד נימר דארוויש למאמר של הנאשם
 וטען כי קשה להבין למה הוא מתכוון.
 לאור העובדה כי מדובר במאמר של העד שיד נימר דארוויש, משנת
 1987, שקדם בהרבה למאמרים נשוא תיק זה, אין לי ספק כי אין
 לדבריו של השיד נימר דארוויש כל משקל באשר למאמרים נשוא תיק
 זה.

(7) אצירן עוד עובדה שהנאשם נרסה להזכיר באמצעות עדותו של העד
 עלר סאלח ג'ברין, שהוא המוציא לאור של העיתון "צוות אלחק
 ולאחריה", ועד זה ניסה לטעון כי את כל המאמרים, כולל המאמרים
 נשוא תיק זה, היו מגישים לביקורת של הצנזורה.
 דווקא מהמוצג נ/3, מכתבו של הצנזור מיום 4/3/90, סי' 2 שבו,
 יוצא באופן ברור כי המאמרים לא הוגשו לביקורת הצנזורה, ולכן
 אומר מיד כי אמירותו של עד זה שווה לאפס, וברור לי שהעיתון
 שבו התפרסמו המאמרים, לא טרח בכלל וכלל להגיש מאמרים אלה
 לביקורת הצנזורה.

(8) אתייחס עתה למספר אימרות שתור המאמרים של הנאשם כפי שפורסמו.
 במאמר "אתה פחדן", מוצג ת/1 ו', בעמ' הראשון שי' 19 ואילך
 כותב הנאשם את הדברים הבאים: "אנא, בו איתר, בו נשקיע ברחד
 את כל כוחנו, לשם עצירת התקדמות אש המופת שלהם בארצנו.
 האינתיפדה של עמנו נקוקה לכל הפוטנציאל הטמון בנו. החלץ
 מהפחדנות הכובלת את כוחותיך. פחדנות זו שחיתה בך את תחושת
 הכבוד. לא נוכל לחוש תחושת כבוד ללא התנגדות. אנא... בו...
 קום...".

ובאותו עמוד, שי' 30 ואילך: "האמן לי, שהר געש משתולל בקירבני
 כעס חבור בלויב עומד להתפוצץ. מתי, אם כן, יתפוצץ?!... כמה
 אני מתאוה לרוע, שבו אראה אותו מתפוצץ. שתקתר ושתיקת אנשים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

כמון אין משמעותם אלא שירות הכיבוש".

ובעמ' 2 לאותו סאמר, שי' 48 ואילך: "אם אאלץ אותך לדעת את מצבו אישי בזאת שירות חשוב לאינתיפדה, וזאת מפני שאני מאלץ לעזוב את הצעד, שאני מקווה שיבוא בעקבותיו אצל נוסף להאמין במה שמאמינים בו גבנר האבנ".

ובשי' 61 לאותו עמוד: "שליחות האינתיפדה כך היא שאלוהים ראוי יותר ליראה. אם יקרה לו נזק למען אלוהים, הררי זה טוב לו. האם אין יראתך מהכיבוש גורמת לעבורה על מצוות הדת? קום ובוא בעקבותיי. הררי הולך עם אחיך לדפוק על שערך גן עדן. האם אתה בא איתנו?"

ובמאמר השני, "מדוכדך", מוצג ת/1 ז', בעמ' הראשון שי' 13 ואילך: "הנח ככעס להתנהל בדרכו. אל תבא אותנו. אל תעמיד את שכלך כשומר, הסוגר עליו ומונע ממנו לפקא את מבוקשו. הכעס דוחק במעטקי נפשו מתכוונן ומצפה לסימן ממך. תן לו למצות את עצמו, תן לו להוביל אותך, כי אז לא תתואר כעצלן. פרט להעזה, לא חסר לך משהו כדי שלא תתואר כבטלן. הכעס הטמון הזה כשלעצמו מהווה כח מניע. הוא נוצח לרחובות כשכשיר להבטחת קיומו, קח את עצמך בידים והתקדם - תחזיר לעצמך את הכבוד ותשיב לו את התחושה בערו עצמך".

ובשי' 22 ואילך: "אם הינך חושב שהאפילה שולטת בעולם, הררי זאת היא ההזדמנות לכוכבים לנצנץ. הייה כמוהם והבהה בכל כוחותיך ובכל האהבה והנאמנות אשר בתוכך!".

ובעמ' 2 שי' 39 ואילך: "במילוי החובה נקים את הבניין. בניין זה הינו מדינתנו. בה יסתדרו עניינינו, בצילה נחירה ובהליכה לקראתה תהיה לנו היסטוריה, אשר אנו האלמנטים שלה, אנו הכבנים שלה, ואנו הבונים אותה. האם הבנת ממני דבר, הרי המדוכדך? באמת אינני יודע".

ובמאמר השלישי, "הידד, ישר כח", מוצג ת/1 ח', בעמ' הראשון שי'

26 ואילון: "לא אכחיש, דרדר, שכל אימת שצעקתו 'הידד הידד'
 והשלכתו בקבוק ובערה, אני מרגיש, שאני עושה חוץ ותפארת, אני
 מרגיש, שמצאתי זהותי ושאני לוקח חלק בהגנה על הזהות הזאת
 ושאני אדם הראוי לחיות חיים מכובדים. תחושה זאת מעוררת בתוכי
 רגשות יפים".

(9) הנאשם מצידו ניסה לשכנעני כי הדברים שהוא ברמא בשלושת
 המאמרים הנ"ל אינם אלא ביטוי לרגשי הפסכולוגיה והדילמה שהיו
 בקירבו כאשר כתב את המאמרים האלה.

חוששני כי לא אוכל לקבל דבריו של הנאשם בעניין זה.

אין לי ספק כי מובנם המדויק של המאמרים אינו יכול להתפרש
 בדרך שהנאשם ניסה לשכנעני בעדותו, אלא פירושו של המאמר הוא
 כפי ש"אדם סביר" היה מבין את המאמר, ואין חולקין על כך כי
 מהו "אדם סביר" נקבע על ידי בית המשפט, דהיינו הבנתו של
 השופט מהו "אדם סביר".

אין לי ספק גם כי המאמרים שהנאשם כתב נכתבו בצורה מתוחכמת
 ובלשון לא פשוטה, אבל כאשר קראתי את המאמרים לאור תרגומי
 המצויין של פר יוסף צמח, שאף אחד מהצדדים לא חלק על מומחיותו
 בעניין זה, אין לי ספק כי אותם קטעים שציטטתי לעיל מביעים
 כוונה אחת ויחידה, והיא, תמיכה ועידוד לפעולות האינתיפדה,
 דהיינו המרד של ערביי השטחים המוחזקים כנגד שלטונות צה"ל.

אין לי ספק גם, ועל כך אין מחלוקת כי המאמרים לא פורסמו
 בתחומי השטחים המוחזקים, אלא דווקא בתחומי מדינת ישראל (מה
 שמכונה היום תחומי "הקו הירוק"), והיו מכוונים לערביי ישראל,
 ולכן המשמעות של המאמרים כפי שהם מובנים לי, היא בדיוק מה
 שאמור בס' 4 (א) לפקודת מניעת הטרור, דהיינו "דבריר שבח, אהדה
 או עידוד למעשי אלימות העלולים לגרום למותו או לחבלתו או
 לאיזמים במעשי אלימות כאלה".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

824/94

בנות הנאשם השלום בתדהה... 31

10 קראתי בעיון רב את פסק הדין שביתן בשעתו בע"פ 2657/2, בית המשפט המחוזי בחיפה, בעניינו של הסופר שטיק חגרי. ער אני לפסיקת המנהל שביתגה בפסק הדין הנ"ל, אבל הואיל והשירים של הנאשם באותו תיק לא היו בפני, לא יכולתי להגיע למסקנה מהו משקל ההסתה, העידוד והתמיכה למעשי טרור בתיק האמור לעופת התיק הנוכחי.

9 ער אני לזכות חופש הביטוי הקיימת במדינת ישראל כמדינה דמוקרטית, אך גם כאשר קיימת זכות זו, שאין חולקין עלוה, נראה לי שאין להתיר מעבר הקו הדק בין חופש הביטוי ובין הקריאה לצאת לרחובות ולהצטרף לזורקי האבנים "גיבורי האינתיפאדה" (או "גיבורי האבן"), כפר שהנאשם קרא להם.

14 לכן, לאור בחינתי את הדברים שנאמרו במאמרים הנוכחיים, הגעתי למסקנה כי לפר מיטב הבנתי הדברים אכן כוללים "דברי שבח, אהדה או עידוד למעשי אלימות, העלולים לגרום למותו של אדם או לחבלתו", כהוראת ס' 4 (א) לפקודת סניעת הטרור, ולכן נראה לי שמן הדין להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

19 (11) לאור כל הנ"ל אני קובע לכן כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר את כל האלמנטים של העבירה של תמיכה בארגון טרור, לפי הוראת ס' 4 (א) לפקודת סניעת הטרור, ואני מרשיע לכן את הנאשם בביצועה של העבירה הזו.

24 (12) הכרעת הדין ניתנה ביום 29/9/94 בנוכחות

26 ניתן היום והודע היום - 29/09/94

27
28 ראוּבֵן דָן, שופט